

POSTANOWIENIE

19 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Małgorzata Manowska

na posiedzeniu niejawnym 19 grudnia 2023 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku E.C.

z udziałem M.J. i E.P.

o zasiedzenie,

na skutek skargi kasacyjnej E.C.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Rzeszowie

z 21 lutego 2023 r., V Ca 481/22,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. przyznaje adwokatowi P.B. od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Rzeszowie tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu uczestniczce E.C. w postępowaniu kasacyjnym kwotę 900 (dziewięćset) złotych powiększoną o należny podatek od towarów i usług.**

(M.M.)

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 21 lutego 2023 r. Sąd Okręgowy w Rzeszowie oddalił apelację wnioskodawczynie od postanowienia z 17 lutego 2022 r. Sądu Rejonowego w Rzeszowie oddającego wniosek E. C. o zasiedzenie.

Od wyroku Sądu drugiej instancji wnioskodawczynie wniosła skargę kasacyjną, wskazując na jej oczywistą zasadność. Zdaniem skarżącej podstawową powinnością procesową Sądu drugiej instancji rozpoznającego środek zaskarżenia, jest rozpatrzenie sformułowanych przez skarżącego zarzutów, a w niniejszej sprawie Sąd Okręgowy odniósł się co prawda do zarzutu pominięcia dowodu z przesłuchania świadka A.W., lecz nie zważył, że świadek ten został zawnioskowany w miejsce innego świadka. Dodatkowo, skarżąca zarzuciła Sądowi Okręgowemu, że pominął wynikające z art. 339 k.c. domniemanie samoistnego posiadania nieruchomości, które stanowi przesłankę zasiedzenia, stosownie do art. 172 § 1 k.c. W konsekwencji Sąd drugiej instancji uznał, że nie zostały spełnione przesłanki zasiedzenia nieruchomości i oddalił apelację wnioskodawczynie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżącego obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ustawodawca zagwarantował, że skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie realizować funkcje publicznoprawne. Ograniczenie ilości przesłanek, wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. ma zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo będzie uzasadnione jedynie w tych przypadkach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej jednostkowej sprawie. Ostatecznie, nie w każdej sprawie skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. W przeciwnym razie Sąd Najwyższy stałby się, wbrew obowiązującym przepisom, sądem trzeciej instancji, a nie jest przecież jego zadaniem dokonywanie korekty

ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy też wykładni prawa, w każdej indywidualnej sprawie.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), strona powinna przedstawić stosowną argumentację prawną zmierzającą do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia wskazanych przez nią przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego wyroku oraz podstaw kasacyjnych (zob. postanowienia SN: z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 i z 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11).

Treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje o jej oczywistej zasadności. Okoliczności wskazane przez skarżącą nie usprawiedliwiają takiej oceny zaskarżonego orzeczenia. Sąd Najwyższy nie dopatrył się rażącego naruszenia powołanych przepisów, widocznego *prima facie*. Brak jest jakichkolwiek podstaw, aby twierdzić, że w niniejszej sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa.

Wobec powyższego nie można uznać, że przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania została w sposób właściwy wykazana. Skarżąca nie wyjaśniła bowiem, jak subiektywne postrzeganie wydanego w sprawie orzeczenia jako nieprawidłowego, przekłada się na naruszenie przez Sąd Okręgowy art. 172 § 2 k.c. czy też 339 k.c. i to naruszenie mające skutkować oczywistą koniecznością uchylenia zaskarżonego orzeczenia.

Sądy *meriti* w sposób przekonujący ustaliły, że wnioskodawca L. W. – poprzednik prawny E. C. nie był samoistnym posiadaczem działek a posiadaczem zależnym. Również kwestia pominięcia dowodu z przesłuchania świadka A. W. w związku z tym, że wniosek został złożony z naruszeniem wyznaczonego terminu i był objęty prekluzją dowodową nie budzi wątpliwości.

W istocie skarżąca kwestionuje dokonane w sprawie ustalenia, co w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne, gdyż zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania rozstrzygnięto stosownie do art. 520 § 1 w związku z art. 13 § 2, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

[SOP]

[ał]